

METAMORPHOSE TWEEDE ZONDAG VAN DE 40DAGENTIJD 16 MAART 2014

Exodus 24,1-18; 1Koningen 19,7-13; Mattheus 17,1-9

INLEIDING

We zijn gewend twee keer, maar vandaag drie keer horen naar wat opgeschreven werd om geen andere reden dan om te laten horen en dan vrede te laten worden. Uit drie verschillende boeken, zo heet dat, maar toch een *Heel Al*. Om in en vanuit dit Heel Al ons horen en zien te prikkelen en vrede te oefenen. Mozes, Elia, Jezus. Verdiept in gesprek: althans zo gezien door de mens, die het Heel Al ziet en ervan staat te kijken. Om in en vanuit dit Heel Al ons horen en zien te prikkelen en vrede te oefenen. Daarom zingt psalm 8: *Wat is toch de mens voor U, Eeuwige, dat u haar en hem in uw hart sluit, het mensenkind dat het telkens weer weet te vinden? U hebt hem weinig minder gemaakt dan goddelijk en met alle mogelijke luister mooi gemaakt.*

Bidden we om vergeving voor wat we als mensen elkaar misgunden door ons doen en laten. Heer, koester ons en behoed ons, ontferm u over ons.

OVERWEGING

Vorige week: Jezus in de woestijn, waar Jezus is ingedreven, als ware hij de zondebok van het boek Leviticus. *'Hij riep'*. Zo heet dat boek in het Hebreeuws: een stem kennelijk gehoord, waarvandaan in Gods Naam? Een voorschrift van de wet van Mozes (Bijbel - Leviticus 16). Op de Grote Verzoendag moest de hogepriester een ram als brandoffer en twee geitenbokken nemen. De ram was ter heiliging van de priester zelf. De ene bok is bestemd als offer voor God. Op de kop van het andere dier legt de priester zijn handen en belaaft het zo met de zonden van het volk. Daarna wordt de zondebok losgelaten en de woestijn in gestuurd. Zien we het goed: een schaduw van Jezus daar in de woestijn? Een interpretatie, vertolking, van latere datum. Geeft niet, zo gaan de verhalen -oftewel HET VERHAAL- in de Bijbel. En we horen de vertolking doorgaan van het woestijnverhaal, dat *Jezus* heet: als jij wil, stenen voor brood; als jij wil, op de tinnen van tempel, hoofd zonder lichaam; als jij wil, de wereld aan je voeten.

We moeten niet vergeten, dat de titel van dit verhaal niet luidt: *Het Evangelie volgens Mattheus*, zoals wij nu eenmaal gewend zijn, maar die Mattheus gaf zijn verhaal de titel mee: *Genesis van Jezus Christus, zoon van David, zoon van Abraham*. Wording van Jezus Christus. Het hele verhaal is aan de orde, ongebroken. Ook het woestijnverhaal van vorige week is deel van geheel: een deel van die wording van Jezus Christus. Zoals de wording van een kind, ja, de ontvouwing van een kind: het kind, zoon van ... dochter van, het werd en het werd en het werd en het werd U! En iedereen die voorging en na kwam, stond er bij en keek er naar, naar u!: en zag en ziet, hoorde en hoort uw verhaal en dacht er en denkt er het zijn en het hare van en dat denken wordt bewaard en opgeslagen: uw levensverhaal. Maar u heeft zelf ook nog wat te vertellen! U *bent* uw verhaal, doorslaggevend. En uw verhaal mag als alomvattende titel dragen: Wording vanu, zoon van ..., dochter van ... Ieder hoofdstuk is inderdaad een hoofd-stuk.

Deel van het geheel en tegelijk pars pro toto, het geheel is in ieder deel al aanwezig.

Genesis van Jezus, zoon van David, zoon van Abraham. In de woestijn, plaats van beproeving, fase van vernedering. Helderheid ook van zijn identiteit: gedragen als hij werd door de communicatie met de Ene zelf. En zoveel vertelde hoofd-stukken verder: daar op de berg, hoog boven, opnieuw genesis van Jezus Christus: een stem uit een wolk die licht geeft, een geheim dat zichzelf blootgeeft: deze, mijn geliefde kind: hoor, hoor!

Wie was er eigenlijk bij, daar in die woestijn. Wie zag Jezus vernederd worden en beproefd, zo fundamenteel, zo existentieel? Was Mattheus erbij? Nee, hij schreef op, opdat de boodschap gehoord zou worden en verstaan. Had hij het dan van Marcus? En bij wie had Markus dit

genesisverhaal, dat hij noemt: *Begin van de Blijde Boodschap Jezus Christus*, dan opgedaan? Van andere leerlingen? Ongetwijfeld. Maar hoe? Via ooggetuigen?, ja, maar wellicht niet op de gewone manier die wij denken, met de ogen in ons hoofd, maar ooggetuigen die met hun ziel zagen, de zieners, de visionairs. Hoeveel zijn dat er? Er wordt kennelijk een bijzondere manier van concentratie en overgave gevraagd. Zo verzucht Jesaja al: met je oren zul je oren en er niks van begrijpen, met je ogen kijken en niet echt zien, want het hart van de mensen is vet geworden en hun oren hardhorend. Zouden wij er dan wel bij horen? Een genadog toeval?

Welk genesisverhaal deed de ronde? En hoe is dat: de ronde doen. Doet het bij ons de ronde? Wanneer is het rond?

De woestijn zal voor de hoorder altijd oproepen de Uittocht uit dood en duisternis en wat die Uittocht aan pijn en beproeving oproept. Jezus herhaalt het gebeuren. En vandaag de Verandering als tweede uiterste in de gang naar Pasen: in de woestijn, de berg, Mozes en Elia, Wolk van geest en vuur, de stem '*deze is mijn geliefde zoon*', een hartstochtelijke roep die we hoorden als naam voor Salomo: de Eeuwige noemde hem *Jedidja: mijn geliefde zoon!* Dit vergezicht zien Petrus, Jacobus en Johannes, een alomvattend zicht op wat Jezus belichaamt: zijn wording. Zij zien het verband, de samenhang, het Heel Al.

Niet de schittering van Jezus, maar het horen van de Stem, het doordrongen worden. Hoe druk je dat uit? Het verhaal zegt: ze wierpen zich plat op de aarde, de bodem van hun bestaan. Mooi beeld toch voor wat mensen kunnen ervaren?

Zij zagen niets dan Jezus een. Dat is het hoogtepunt opnieuw, de climax opnieuw. De Stem opnieuw: de Christus, belichaming van verbond, van liefde.

Zij zagen. Wij zien.

Wakker blijven en het getuigenis niet ongevaarlijk maken en de passie ervan ontnemen door het op te sluiten in een zondagsverhaaltje over Jezus, waar we uiteindelijk niet warm of koud van worden. De metamorphose, de gedaanteverandering gaat ons aan. Ziende zijn. Wij zien. Wie Jezus eigenlijk is en daarom: hoe wij mogen zijn en waartoe wij onze naam geroepen horen. *Dit vergezicht* wordt ons leven.